

Sygn. akt VI U 279/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska-Kasa

Protokolant: starszy protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 07 lipca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 07 maja 2019 roku, nr: (...)

o zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od odwołującej M. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 279/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 maja 2019 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II oddział w W. odmówił M. D. prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od 20 lipca 2018 roku do dnia 28 lutego 2019 roku. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczona złożyła po terminie tj. w dniu 18 lutego 2019 roku wniosek o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za powyższy okres. Terminem, do którego powinna złożyć taki wniosek był dzień nie później przed rozpoczęciem korzystania z zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy, jako okres urlopu rodzicielskiego

(decyzja z dnia 7 maja 2019 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji M. D. złożyła odwołanie wnosząc o przyznanie prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od 20 lipca 2018 roku do dnia 28 lutego 2019 roku. W uzasadnieniu wskazała, że odwołująca nie dochowała terminu do złożenia wniosku o ten zasiłek z przyczyn od siebie niezależnych. Oczekiwała na decyzję organu właściwego w Norwegii, do którego wystąpiła o wypłatę świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W dniu 17 lutego 2019 roku odwołująca złożyła między innymi wniosek o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego. Organ rentowy przyznał odwołującej zasiłek macierzyński a odmówił prawa od dalszego świadczenia za okres urlopu

rodzicielskiego. Odwołująca wskazała, że Sąd ubezpieczeń ma prawo badać czy istnieją podstawy do przywrócenia terminu do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku.

(odwołanie – k. 1-5)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i powołał się na właściwość ustaleń w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 16-16v)

Sąd ustalił co następuje:

Odwołująca prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w Polsce i z tego tytułu opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz dobrowolne ubezpieczenie chorobowe.

Od dnia 22 marca 2018 roku odwołująca zawiesiła wykonywanie działalności gospodarczej w Polsce. Składki odwołująca płaciła do momentu zawieszenia działalności gospodarczej. Działalność była prowadzona od 1 stycznia 2017 roku.

(odpowiedź na poświadczenie ubezpieczenia chorobowego – a.r.)

Równoległe prowadząc działalność gospodarczą w Polsce odwołująca od 1 lipca 2017 roku pracowała w Norwegii będąc zatrudnioną na umowę o pracę na czas nieokreślony.

(zeznania odwołującej się M. D. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. – k. 30-31)

Odwołująca się urodziła dziecko W. D. w dniu 2 marca 2018 roku.

(akt urodzenia – a.r.; zeznania odwołującej się M. D. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. – k. 31)

W dniu 31 sierpnia 2017 roku odwołująca zwróciła się do organu rentowego polskiego o ustalenie właściwego ustawodawstwa ze względu na prowadzoną działalność gospodarczą w Polsce i zawartą umowę o pracę w Norwegii.

W dniu 20 listopada 2017 roku po przeprowadzeniu postępowania w celu ustalenia właściwego ustawodawstwa ZUS wskazał odwołującej, że właściwym dla odwołującej jest ustawodawstwo norweskie – norweska instytucja zabezpieczenia społecznego. Odwołującą została poinformowana, że norweska instytucja zabezpieczenia społecznego wyda odwołującej zaświadczenie formularz A1 będący podstawą do opłacania składek w Norwegii. Taka informacja u ustaleniu ustawodawstwa została skierowana również do organu w Norwegii.

W dniu 8 grudnia 2017 roku norweska instytucja zabezpieczania społecznego wystawiła odwołującej zaświadczenie A1, w którym potwierdzono, że podlegała ustawodawstwu Norwegii od 1 lipca 2017 roku do 5 kwietnia 2019 roku będąc zatrudnioną w Norwegii i prowadząc działalność gospodarczą w Polsce.

Po zbadaniu sprawy norweska instytucja zabezpieczenia społecznego anulowała zaświadczenie A1. Wskazano, że ze względu na brak rzeczywistego zatrudnienia w Norwegii w okresach od 1 lipca 2017 roku do 2 września 2018 roku, od 3 września 2018 roku do 5 kwietnia 2019 roku i prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek w Polsce niepodlegała ona ustawodawstwu norweskiemu, tylko ustawodawstwu polskiemu. Odwołująca w tej sprawie nie składała odwołania od decyzji anulującej jej zaświadczenie A1 ze względu na ewentualną długotrwałość procesu.

(zeznania odwołującej się M. D. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. – k. 30-32v; poświadczone tłumaczenie unieważnienia zaświadczenia A1 – k. 44; zaświadczenie A1 – k. 47; pisma ZUS z dnia 20 listopada 2017 roku – k. 50-51; wniosek o ustalenie ustawodawstwa właściwego – k. 65)

W kwietniu 2018 roku odwołująca otrzymała od norweskiego organu poświadczenie ubezpieczeniowe o członkowskie w ubezpieczeniu społecznym w Norwegii.

(zeznania odwołującej się M. D. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. – k. 30-32v)

Odwołująca się nie wystąpiła w czerwcu 2018 roku do ZUS z wnioskiem o przyznanie jej prawa do zasiłku macierzyńskiego oraz zasiłku macierzyńskiego za okres odpowiadający okresowi urlopu rodzicielskiego, dlatego, że w tym czasie dowiedziała się o możliwości wystąpienia o jednorazowe świadczenia z ubezpieczenia społecznego w Norwegii.

Wniosek o jednorazowe świadczenia z norweskiego organu ubezpieczeń społecznych odwołująca złożyła w sierpniu 2018 roku.

Odwołująca nie składała do ZUS żadnych dokumentów w celu ustalenia uprawniania do świadczeń tj. zasiłku macierzyńskiego i zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego, ponieważ oczekiwała na decyzję organu norweskiego.

(zeznania odwołującej się M. D. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. – k. 30-32v)

Od sierpnia 2018 roku do 31 stycznia 2019 roku trwało procedowanie przez organ norweskich ubezpieczeń społecznych wniosku o jednorazowe świadczenie – pomoc finansową.

O tym, że nie otrzymała jednorazowego świadczenia z Norwegii odwołująca dowiedziała się listownie w dniu 12 lutego 2019 roku. Odwołująca w tej sprawie nie odwoływała się od decyzji norweskiego organu.

(poświadczone tłumaczenie wniosku o przyznanie jednorazowej pomocy – a.r.; załączniki – k. 29)

Pismem z dnia 15 lutego 2019 roku (data wpływu do ZUS 18 lutego 2019 roku) odwołująca w związku z nieprzyznaniem zasiłku macierzyńskiego w Norwegii złożyła wniosek o zasiłek macierzyński za okres urlopu macierzyńskiego (20 tygodni) i wniosek o zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego (32 tygodnie). Złożyła również oświadczenie ojca dziecka o tym, że nie zamierza korzystać z okresu urlopu rodzicielskiego od dnia 2 marca 2018 roku do dnia 2 marca 2019 roku.

Odwołująca złożyła w dniu 18 lutego 2019 roku łącznie trzy wnioski: o zasiłek macierzyński za okres urlopu macierzyńskiego (20 tygodni), o zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego (32 tygodnie) oraz wniosek łączny, który zawierał zawniostkowanie o przyznanie prawa do zasiłków za oba te okresy.

Za okres od 2 marca 2018 roku do dnia 19 lipca 2018 roku odwołująca otrzymała od organu rentowego wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego tj. za pełne 20 tygodni.

(oświadczenie z dnia 15 lutego 2019 r. – a.r.; wnioski o zasiłek macierzyński i zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego – a.r.; wniosek łączny – a.r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego. Sąd dał wiarę również zeznaniom odwołującej się mając na względzie fakt, że fakty i okoliczności, które wskazywała w toku złożonych zeznań znalazły potwierdzenie w dokumentacji składanej przez strony postępowania. Niesporne pomiędzy stronami było to, że odwołująca wniosek o zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego złożyła po terminie. Znalazło to również potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego i zeznaniach odwołującej. Jedyną okolicznością, co do której Sąd nie dał odwołującej wiary jest twierdzenie, że powodem odmowy prawa do świadczeń z norweskiego systemu ubezpieczeń społecznych było ustalenie, że odwołująca nieprzepracowała wymaganego okresu. Z akt sprawy wynika, że podstawą odmowy wypłaty jednorazowego świadczenia w Norwegii było ustalenie, że odwołująca w rzeczywistości nie pracowała w Norwegii od 1 lipca 2017 roku co skutkowało anulowaniem zaświadczenia A1 o podleganiu do ubezpieczeń społecznych systemu norweskiego.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd zważył, że kwestię ustalania prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, do których należy zasiłek macierzyński reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 1 i art. 29a ust. 1 ww. ustawy zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego urodziła dziecko; świadczenie to przysługuje przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego oraz urlopu ojcowskiego.

Kodeks pracy przewiduje uzyskiwanie prawa do urlopów związanych z macierzyństwem w dwojaki sposób (art. 179¹ KP i art. 182^{1a} KP). Natomiast z przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie wynikają terminy, w jakich mają być składane wnioski o zasiłek macierzyński.

Rozporządzenie Ministra Rodziny Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie zakresu informacji o okolicznościach mających wpływ na prawo do zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa lub ich wysokość oraz dokumentów niezbędnych do przyznania i wypłaty zasiłków, na które powoływał się organ rentowy w zaskarżonej decyzji w § 22 pkt 3 stanowi, że dokumentami niezbędnymi do przyznania i wypłaty zasiłku macierzyńskiego przysługującego ubezpieczonemu za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy, jako okres urlopu rodzicielskiego - jeżeli zasiłek macierzyński za okres bezpośrednio poprzedzający okres objęty wnioskiem o udzielenie tego urlopu był pobierany przez tego ubezpieczonego - są: złożony w formie papierowej lub w formie dokumentu elektronicznego uwierzytelnionego z wykorzystaniem kwalifikowanego certyfikatu lub profilu zaufanego ePUAP na elektroniczną skrzynkę podawczą Zakładu, wniosek ubezpieczonego złożony płatnikowi zasiłku macierzyńskiego przed terminem rozpoczęcia korzystania z tego zasiłku za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego – w przypadku ubezpieczonego niebędącego pracownikiem.

Zgodnie z utrwalonym dorobkiem judykatury Sądu Najwyższego przyjęto, że wniosek ubezpieczonego niebędącego pracownikiem o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego lub urlopu rodzicielskiego, musi być złożony przed rozpoczęciem korzystania z tego świadczenia, czyli musi poprzedzać początek okresu zasiłkowego. Sąd Najwyższy wskazywał, że takie stanowisko jest konsekwencją faktu, iż na gruncie przepisów Kodeksu pracy, znajdujących odpowiednie zastosowanie do sytuacji ubezpieczonych niebędących pracownikami, okres wypłaty zasiłku macierzyńskiego równoważny okresowi urlopu rodzicielskiego musi przypadać bezpośrednio po zakończeniu pobierania zasiłku "za okres" równoważny dodatkowemu urlopowi macierzyńskiemu, natomiast okres wypłaty zasiłku z tego ostatniego tytułu - bezpośrednio po zakończeniu pobierania zasiłku "za okres" równoważny podstawowemu urlopowi macierzyńskiemu. Ubezpieczony niebędący pracownikiem musi uwzględnić tę prawidłowość przy wskazywaniu początkowej daty kolejnego okresu zasiłkowego, a zwłaszcza przy obliczaniu upływu terminu do złożenia stosownego wniosku. Terminy przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy zasiłkowej, jakie zostało wydane w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, są terminami zawitymi prawa materialnego (nie są terminami procesowymi), a więc ich istota sprowadza się do tego, że niedochowanie tych terminów czyni niemożliwym - na skutek upływu czasu - skuteczne dochodzenie roszczeń przez zainteresowanego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2016 r., I UK 109/15, z dnia 12 kwietnia 2016 r., I UK 146/15, z dnia 10 sierpnia 2016 r., III UK 209/15, i z dnia 28 listopada 2016 r., II UK 413/15). Na uwagę zasługuje w szczególności pogląd wyrażony w wyroku z dnia z dnia 17 stycznia 2017 r. w sprawie I UK 448/15, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że konieczność złożenia przez osobę prowadzącą działalność pozarolniczą uprzedniego wniosku o zasiłek macierzyński za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego można wyinterpretować z przepisów ustawy zasiłkowej. Nabycie prawa do zasiłku macierzyńskiego ograniczone jest zajściem odpowiedniego zdarzenia (ryzyka) ubezpieczeniowego w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, ewentualnie w okresie ochronnym.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 r., I UK 146/15 (LEX nr 2076405) uznał, że przewidziane w § 18 pkt 2 i § 18a pkt 3 rozporządzenia terminy mają charakter terminów prawa materialnego (terminu zawitego),

a ich niezachowanie uniemożliwia skuteczne dochodzenie roszczeń (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 2016 r., II UK 413/15, LEX nr 2186058). Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 marca 2015 r., P 42/13 (OTK-A 2015 Nr 3, poz. 33) orzekł, że przepisy te w zakresie, w jakim określają termin do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego, jest zgodny z art. 59 ust. 15 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1368 z późn. zm., dalej ustawa zasiłkowa) oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, co zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP wiąże wszystkie organy władzy publicznej, w tym również organy władzy sądowniczej (sądy powszechne oraz Sąd Najwyższy). W wyroku tym stwierdzono, że w stosunku do ubezpieczonych, którzy nie dysponują prawem do urlopów, przepisy Kodeksu pracy określające długość trwania dodatkowego urlopu macierzyńskiego (art. 182¹) oraz urlopu rodzicielskiego (art. 182^{1a}) wskazują na analogiczne do tych urlopów okresy zasiłkowe, tj. okresy, w trakcie których ubezpieczonemu przysługuje zasiłek macierzyński, ale ubezpieczony niebędący pracownikiem musi zwrócić się z odpowiednim wnioskiem o jego wypłatę. W § 18 pkt 2 rozporządzenia (analogicznie w § 18a pkt 3, dotyczącym zasiłku macierzyńskiego przysługującego przez okres odpowiadający okresowi rodzicielskiego), prawodawca przesądził, że wnioskiem tym ma być wniosek o przyznanie i wypłatę zasiłku, który powinien wykazywać datę stanowiącą początkowy termin okresu zasiłkowego. Wreszcie - podobnie jak wniosek o udzielenie dodatkowego urlopu macierzyńskiego lub urlopu rodzicielskiego - wniosek ubezpieczonego niebędącego pracownikiem o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego "za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego" (§ 18 pkt 2 rozporządzenia) lub "(...) urlopu rodzicielskiego" (§ 18a pkt 3 rozporządzenia) powinien być złożony przed rozpoczęciem korzystania z tego świadczenia pieniężnego, tj. przed początkiem okresu zasiłkowego.

Powyższe stanowisko zdaniem Sądu zachowuje aktualność pomimo tego, że stan prawny uległ zmianie. O ile wskazane wyżej przepisy ustawy zasiłkowej uległy zmianie, zaś przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 2 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przestały obowiązywać – to przyjęte w nich regulacje znalazły odzwierciedlenie w przepisach przytoczonych powyżej, mających zastosowanie w niniejszej sprawie – mianowicie § 22 pkt 3 rozporządzeniu z dnia 8 grudnia 2015 r. W szczególności wymaga podkreślenia, że redakcja § 18 pkt 3 rozporządzenia z 2 kwietnia 2012 r., jak i § 22 pkt 3 rozporządzenia z dnia 8 grudnia 2015 r. – w zakresie, w jakim w jakim określają termin do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego – są w istocie tożsame.

Z prekluzyjnego charakteru tego terminu, przy całym zróżnicowaniu terminów zawitych w prawie cywilnym, wynika, że ich upływ powoduje niemożność realizowania ograniczonego tym terminem prawa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1997 r., III CZP 43/97, OSNC 1998 Nr 3, poz. 35 z powołaniem się na wcześniejsze orzecznictwo; por. także uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1997 r., I KZP 38/96, OSNKW 1997 nr 3-4, poz. 18). Po upływie terminu prekluzyjnego nie jest także dopuszczalne uwzględnienie powództwa (wniosku), jeżeli przepis nie przewiduje możliwości nieuwzględnienia przekroczenia terminu. Prekluzja jest brana pod uwagę z urzędu jako "stan prawny" roszczenia, zatem próba realizacji prawa po upływie ustalonego terminu skutkuje tylko tym, że właściwy organ (organ rentowy, a następnie sąd) rozstrzygają sprawę merytorycznie i - stwierdzając niedopuszczalność uwzględnienia wniosku - orzekają o jego oddaleniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2001 r., II UKN 554/00, OSNP 2003 Nr 12, poz. 320).

Podstawą przyznania świadczeń z ubezpieczenia społecznego mogą być tylko i wyłącznie przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego. (Wyrok Sądu Najwyższego z 1998-12-15, II UKN 379/98 Opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2000, Nr 3, poz. 125). Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają bowiem charakter ścisły, bezwzględnie obowiązujący - stąd zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane. Wyłącza to możliwość wykładani tych przepisów z uwzględnieniem reguł słuszności.

W niniejszej sprawie Sąd rozpoznający odwołanie dostrzega, że odwołująca z przyczyn niezależnych od siebie złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego po terminie. Ten wniosek

powinien być złożony najpóźniej do dnia rozpoczęcia korzystania z tego okresu. Odwołująca chciała otrzymać prawo do tego zasiłku za okres urlopu rodzicielskiego od dnia 20 lipca 2018 roku. Wobec czego najpóźniej do dnia poprzedniego tj. 19 lipca 2018 roku powinna złożyć taki wniosek. Jak wynika z ustaleń Sądu ten wniosek nie został złożony w terminie ze tego względu, że odwołująca w sierpniu 2018 roku złożyła wniosek do organu rentowego o jednorazowe świadczenie z ubezpieczenia społecznego w Norwegii. Jednak ten wniosek nie został pozytywnie rozpatrzony i ostatecznie w lutym 2019 roku odwołująca dowiedziała się o tym, że nie otrzyma żadnego świadczenia z Norwegii. Powstał wobec tego stan, że odwołująca nie złożyła wniosku do organu rentowego w Polsce w przewidzianym terminie oczekując na rozpoznaje przez organ norweski wniosku o świadczenie.

Mając jednak na względzie całokształt ugruntowanego w judykaturze i doktrynie poglądu termin ten określony rozporządzeniem w § 22 pkt 3 jest terminie prawa materialnego i jako taki nie podlega przywróceniu. Żaden przepis prawa nie przewiduje odpowiedniego zastosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, Kodeksu postępowania administracyjnego lub innego przepisu prawa m.in. ubezpieczeń społecznych dotyczącego przywrócenia terminu lub uznania, że taki wniosek został złożony po terminie, ale z przyczyn niezależnych od odwołującej.

Należy wskazać, że odwołująca się w tej sprawie, co prawda nie ponosi winy za to, że złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego po termin, co uczyniła 18 lutego 2019 roku jednak brak jest podstaw do przywrócenia jej terminu do złożenia wniosku. Jak wynika z ustaleń Sądu taki wniosek do organu polskiego powinna złożyć w lipcu 2018 roku, podczas gdy do organu norweskiego wystąpiła dopiero w sierpniu 2018 roku. W ocenie Sądu nie jest możliwe uznanie, że wniosek złożony w dniu 18 lutego 2019 roku jest wnioskiem złożonym w terminie ze względu na to, że złożenie po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych, jak już wskazano wyżej nie przewidują zasady słuszności przy ocenianiu - w sytuacji, gdy prawo nie dopuszcza przywracania terminu do złożenia wniosku. W związku z powyższym Sąd rozpoznający sprawę jest ograniczony przepisami prawa, które wiążą go w całości. Ponadto w żadnym z przywołanych wyżej judykatów Sąd rozpoznający sprawę nie znalazł sytuacji, w której odwołującej składającej po terminie wniosek o zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego zostałyby przywrócony termin do złożenia tego wniosku lub uznane zostało, że taki wniosek był złożony w terminie.

Należy ponadto wskazać, że odwołująca w toku zeznań wskazywała, że odmówiono jej prawa do świadczeń z powodu niewystarczającego stażu zatrudnienia w Norwegii. Z ustaleń Sądu wynika, że odmowa prawa od świadczeń w Norwegii wynikała z anulowania zaświadczenia A1 i stwierdzeniem, że odwołująca się w tej sprawie nie była zatrudniona w rzeczywistości w Norwegii od 1 lipca 2017 roku do 5 kwietnia 2019 roku. Miało to wpływ na ustalenie, że odwołująca została uznana przez organ norweski, jako nieubezpieczona w ramach ubezpieczenia społecznego Norwegii w momencie urodzenia dziecka ze wskazaniem, że jest ubezpieczona w innym kraju. Z tego też względu nie znajduje akceptacji Sądu pogląd, że odwołująca uzyskała informację, że w przypadku odwołania się od decyzji organu norweskiego czekałby ją długi proces. Skoro odwołująca wystąpiła do ZUS o ustalenie właściwego ustawodawstwa i dalej postępować w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego w Norwegii powinna kontynuować tę obraną drogę do uzyskania świadczeń i złożyć odwołalnie, jeśli była przekonana o słuszności swojego stanowiska.

Z powyższych względów Sąd oddalił odwołanie, jako niezasadne mając na względzie, że wniosek o ustalenie prawa i wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego został złożony po terminie.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd miał na względzie art. 98 ust. 1 i 3 KPC w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz okoliczność, że organ rentowy jest stroną wygrywającą w całości.